

[Finansministeren.]

den mand, der har erhvervet den pågældende ejendom på et vist tidspunkt. Jeg ville ikke have noget imod, om hans egen andel af ejendommen fik en tilsvarende forøgelse i værdi, inden man begyndte at regne, men her er det jo hele ejendommens værdi, der får inflationstillægget, om jeg så må sige, og ikke kun den del af ejendommen, som vedkommende selv ejer og selv har præsteret et indskud for eller opsparing til. Det rimelige måtte være, at man sagde: hvis jeg oprindeligt har indskudt en fjerdedel af ejendommens værdi, så skal jeg også, når jeg sælger, have en fjerdedel af den højere værdi, som ejendommen da har. Dertil kunne man jo godt sige, at man skulle have noget mere, og det er i virkeligheden det, man kan diskutere, om der i det spillerum er plads for en beskatning eller der ikke er plads for en beskatning. Vi mener altså, at der er en meget væsentlig plads for beskatning. Den lov, vi har i øjeblikket om særlig indkomstskat, giver jo ikke mange penge. Det hænger bl. a. sammen med, at man rykkede nulpunktet op ved 13. alm. vurdering og så har disse kraftige procenter, de 40 og de 10. Der er næsten ingen penge i den, og det har jo aldrig været meningen — sikkert heller ikke i hr. A. C. Normanns parti — at man skulle have en lov, der ikke virkede. Man har jo gentagne gange givet udtryk for, at vi skulle have fat i, kan man sige, de arbejdsfri indtægter, skulle have inddraget til samfundet noget af denne værdistigning, og derfor håber jeg også, at vi i udvalget kan drøfte disse problemer. Jeg forstod også, at venstre var rede til det, hvis de kom ind i en større sammenhæng, og at man fra konservativ side afviste at drøfte dem, hvis de ikke kom ind i forbindelse med jordlovene.

Jeg har altså den opfattelse — og det er regeringens opfattelse — at dette er rene skattespørgsmål, men jeg ligesom forstod på hr. A. C. Normann, at der dog også var muligheder for at drøfte lovforslaget på det

grundlag; jeg ved ikke, om jeg har taget fejl, om hr. Hilmar Baunsgaards udtalelse forleden skal opfattes helt kategorisk: at man fra radikal side ikke vil være med til at drøfte dette lovforslag, hvis det behandles som et rent skattespørgsmål. I så fald må jeg her sige, at jeg betragter det som et et rent skattespørgsmål, der kan behandles isoleret som skattespørgsmål.

Jeg mener heller ikke, at en skærpelse af kapitalvindingsskatten i og for sig yder noget bidrag til bekæmpelse af inflationen her i landet, slet ikke. Man kan rejse det spørgsmål, om det måske snarere kan medvirke til, at priserne bliver højere. Det sætter jeg et stort spørgsmålstegn ved. Jeg tror ikke, at en kapitalvindingsskat af den ringe størrelse, vi har her, er medvirkende til at sætte priserne op. Jeg tror, at de ryger op af helt andre årsager, men så får man lidt ind ad den vej, og jeg mener også, at man kan få mere ind uden virkelig at skade noget, hvis man nedskærer de 40 pct. til 20 pct.

Jeg er ikke helt enig i hr. Ømanns betragtninger om den progressive, den stærkt progressive kapitalvindingsskat. Her sætter jeg virkelig et spørgsmålstegn, sådan som hr. Niels Westerby vist også gjorde det, nemlig ved udbuddet af grunde osv. Man kan jo komme i den situation, at man får lige det modsatte resultat af det, man gerne ville have på det jordpolitiske område, idet man vel ikke kan være uenig om, at en af grundene til, at vi har disse prisstigninger på jord, er, at udbuddet ikke er tilstrækkeligt stort.

Den gamle grundskyldstanke havde jo da i hvert tilfælde det, at den sagde: vi skal lægge en skat på jorden, som skal betales løbende, således at man ikke bliver liggende med jord i spekulationsøjemed, men tvinges til at udbyde denne jord, så den kan komme ind i den mest økonomiske anvendelse. Det var en god tanke, men den har man delvis forladt — nu er det altså kommunerne, der har grundskyldsbeskatningen — og er kommet over i en anden tankegang, en tanke-